

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.065 van 17 juni 1999
in de zaak A. 76.926/VII-16.253.**

In zake : de n.v. BELGAARDE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten C. VAN BUGGENHOUT en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaten M. BOES en W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BELGAARDE op 24 december 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "het besluit van de Vlaamse regering van 4 maart 1997 houdende aanwijzing overeenkomstig het artikel 30, §2, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden (B.S. 4 september 1997), in de mate dat dit besluit betrekking heeft op het perceel gelegen te Overpelt, volgens titel bekend ten kadaster ter plaatse 'Dorper en Houtmolensche Heide', Afdeling 2, Sectie E, nr. 102, f 129";

Gelet op het arrest nr. 73.647 van 14 mei 1998 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van 16 juni 1998;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-auditeur P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 7 januari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 mei 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. BOUCKAERT die, in eigen naam en loco Advocaat Ch. VAN BUGGENHOUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat W. MERTENS die, loco Advocaat M. BOES verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROV00ST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

1. Overwegende dat de verzoekende partij een industriële bakkerij uitbaat te Overpelt, gevestigd op het perceel bekend ten kadaster, afd. 2, sectie E, nr. 102, f 129; dat zij dat terrein heeft aangekocht op 14 april 1995; dat de v.z.w. AIB-VINÇOTTE in opdracht van de n.v. PURATOS, de moedermaatschappij van de verzoekende partij, op 15 januari 1996 een oriënterend bodemonderzoek uitvoert; dat uit dat onderzoek blijkt dat het grondwater een ernstige verontreiniging met cadmium en zink vertoont, die de saneringsnormen ver overschrijdt en dat die verontreiniging als historisch te bestempelen is; dat op 12 april 1996 de verzoekende partij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij (OVAM) het verslag van voornoemd onderzoek toezendt; dat overeenkomstig artikel 30, § 2, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (bodemsaneringsdecreet) bij besluit van 4 maart 1997 de Vlaamse regering op voorstel van OVAM van 12 december 1996 ongeveer 3.000 gronden aanwijst "als historisch verontreinigd waar bodemsanering moet plaatsvinden"; dat onder meer voornoemd perceel van de verzoekende partij in dat besluit wordt aangewezen; dat op 4 september 1997 dat besluit bij uittreksel wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad; dat de verzoekende partij stelt dat zij van het bestaan van dat besluit pas kennis heeft gekregen bij ontvangst op 27 oktober 1997 van het bodemattest vanwege OVAM; dat zij op 3 november 1997 om mededeling vraagt van het besluit van 4 maart 1997 en dat zij op 4 december 1997 een afschrift van dat besluit ontvangt;

2. De ontvankelijkheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het bestreden besluit geen voor vernietiging vatbare bestuurshandeling is; dat zij betoogt dat artikel 30,

§ 1, van het bodemsaneringsdecreet een absolute verplichting oplegt om de gronden aan te wijzen waar bodemsanering dient te geschieden, wanneer de historische bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt, dat die bepaling haar geen discretionaire bevoegdheid laat want dat zodra op grond van objectieve gegevens door OVAM aangebracht blijkt dat de verontreiniging een ernstige bedreiging vormt, zij de rechtsplicht heeft om deze gronden overeenkomstig artikel 30, § 2, van evengenoemd decreet aan te wijzen, dat dienvolgens die aanwijzing een louter declaratief karakter heeft;

2.1.2. Overwegende dat het bodemsaneringsdecreet een onderscheid maakt tussen enerzijds historische bodemverontreiniging, tot stand gekomen vóór de inwerkingtreding van het decreet (artikel 2, 4°) en nieuwe bodemverontreiniging, tot stand gekomen na de inwerkingtreding van het decreet (artikel 2, 4°); dat bij nieuwe bodemverontreiniging krachtens artikel 7, § 2, van dat decreet tot bodemsanering moet worden overgegaan indien de bodemverontreiniging de bodemsaneringsnormen opgesteld door de Vlaamse regering overschrijdt; dat voor historische bodemverontreiniging krachtens artikel 30, § 1, van meergenoemd decreet bodemsanering wordt uitgevoerd indien "de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt"; dat in artikel 2, 3°, van hetzelfde decreet "bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt" als volgt wordt gedefinieerd :

"(1) bodemverontreiniging waarbij er contact is of kan zijn tussen de verontreinigende stoffen en mensen, planten- of dieren en waarbij dit contact zeker of waarschijnlijk schadelijke gevolgen zal hebben voor de gezondheid van mensen, planten of dieren;

(2) bodemverontreiniging die waterwinning nadelig kan beïnvloeden.

Bij de evaluatie van de ernst van de bedreiging door bodemverontreiniging, houdt men in concreto rekening met :

- kenmerken van de bodem;

- de aard en de concentratie van de stoffen of organismen;
- de mogelijkheid op verspreiding ervan;
- de functies die de bodem vervult;
- het gevaar op blootstelling van mensen, planten of dieren en waterwinningen";

dat dienvolgens voor historische verontreiniging geen zelfstandige verplichting tot sanering geldt; dat het de Vlaamse regering is die overeenkomstig artikel 30, § 2, van het bodemsaneringsdecreet "op voorstel van OVAM" die gronden aanwijst waar bodemsanering moet plaatsvinden, dit na een individuele evaluatie per verontreinigde site, aan de hand van de in artikel 2, 3°, opgenomen criteria; dat er dient te worden op gewezen dat blijkens het verslag van de desbetreffende commissie (Hand., Vlaamse Raad, 1993-94, 587, nr. 10, 4) de risico-analyse maatgevend (is), (...) meer dan de overschrijding van één of andere waarde of norm" en dat een amendement om uit te gaan van "richtwaarden" werd verworpen; dat dienvolgens en mede in acht genomen het gegeven dat de term "op voorstel van" inhoudt dat de Vlaamse regering de mogelijkheid behoudt er anders over te oordelen dan OVAM, de aanwijzing door de Vlaamse regering van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden na een individuele concrete evaluatie geen louter declaratief karakter heeft; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij nog opwerpt dat de vordering onontvankelijk is *ratione temporis*; dat zij die exceptie als volgt verklaart :

- de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad van 04.09.1997 bevat de essentiële elementen van de door de Vlaamse Regering genomen beslissing;
- het feit dat de verzoekende partij uit de publicatie niet de eventuele gebreken kan afleiden tegen het besluit die zij bij nader inzien daartegen wel meent te kunnen inbrengen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat de publicatie, zoals ze gedaan is, de termijn heeft doen lopen;

- er was in casu geen verplichting tot individuele betekening aan verzoekende partij, zodat zij ook daar niet op kon wachten om vanaf dat ogenblik de termijn van annulatie en schorsing bij de Raad van State te zien ingaan;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht betoogt dat de bestreden beslissing op individuele wijze een element van haar juridische positie wijzigt en haar aldus had moeten worden betekend, met inbegrip van de motivering; dat dienvolgens de verwerende partij ten onrechte de publicatie bij uittreksel van het bestreden besluit in het Belgisch Staatsblad van 4 september 1997, waarbij ongeveer 3.000 gronden met loutere vermelding van de kadastrale ligging, dossiernummer en prioriteit werden aangewezen als historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden, aangrijpt om de exceptie *ratione temporis* op te werpen; dat niet wordt betwist dat het bestreden besluit aan de verzoekende partij werd betekend op 4 december 1997, zodat het beroep ingediend op 24 december 1997 tijdig werd ingesteld; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij als enig middel de schending aanvoert van "de artikelen 2, 3°, 5°, 7° en 10°; 7; 30 en 31 van het decreet van het Vlaamse Parlement van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering (...) van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel"; dat zij in het tweede onderdeel van dat middel onder meer doet gelden dat "gronden met historische bodemverontreiniging enkel aan bodemsanering worden onderworpen indien in concreto wordt vastgesteld dat de aangetroffen bodemverontreiniging een ernstige bedreig-

ging vormt", dat "overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen elke administratieve akte met individuele strekking uitdrukkelijk en afdoende moet gemotiveerd zijn", dat "luidens het motiveringsbeginsel elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op rechtens en feitens afdoende gronden", dat "elke beslissing van de Vlaamse Regering houdende aanwijzing van gronden met historische bodemverontreiniging, genomen op grond van artikel 30 van het bodemsaneringsdecreet, luidens haar overwegingen moet berusten op de vaststelling, gesteund op de resultaten van een oriënterend bodemonderzoek of daarmee gelijkgesteld onderzoek, dat de aangetroffen (historische) 'bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt'; (dat) die vaststelling moet berusten op een onderzoek, in concreto, van de 'ernstige bedreiging' die van de vastgestelde verontreiniging uitgaat; (dat) de loutere verwijzing naar het zogenaamd 'objectief beoordelingskader', opgesteld door OVAM en toegelicht in haar brief (...) van 31 mei 1996, en de door OVAM, aan de hand van voormeld beoordelingskader, doorgevoerde 'toetsing' van de oriënterende bodemonderzoeken zoals verwoord in de brief van OVAM (...) van 12 december 1996, niet doet blijken dat zulk onderzoek in concreto werd gevoerd en nog minder dat de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt, te meer daar, zoals aangegeven in de overwegingen van het bestreden besluit, OVAM zelf van oordeel is dat er enkel 'ernstige aanwijzingen zijn dat deze gronden aangetast zijn door een historische verontreiniging die een ernstige bedreiging vormt'"; dat zij in een verdere toelichting erop wijst dat het gehanteerde algemeen beoordelingskader van OVAM geen reglementair karakter heeft, dat het bodemsaneringsdecreet terzake ook geen delegatie heeft gegeven aan de Vlaamse Regering of aan OVAM, dat het dus hoogstens als een interne beleidslijn van OVAM kan worden beschouwd, die natuurlijk geen afbreuk kan doen aan de bepalingen van het decreet, dat dit beoordelingskader de over-

schrijving hanteert van normen, die overeenstemmen met of afgeleid zijn van de bodemsaneringsnormen voor nieuwe verontreiniging, hetgeen strijdig is met het bodemsaneringsdecreet, dat een fundamenteel onderscheid maakt tussen nieuwe en historische bodemverontreiniging, dat gronden met nieuwe verontreiniging moeten worden gesaneerd zodra de normen zijn overschreden en dat voor gronden met historische verontreiniging geval per geval en in concreto moet worden onderzocht of de verontreiniging een ernstige bedreiging vormt, in de zin van het decreet, hetgeen in casu niet is gebeurd;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt als volgt :

"De verwerende partij is het er mee eens dat een eigendom slechts aangewezen kan worden als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden wanneer de feiten daartoe aanleiding geven, maar dit veronderstelt niet de absolute zekerheid en mate van individueel onderzoek die in het schorsingsarrest van de Raad van State voorop wordt gesteld.

Verwerende partij wenst aan te stippen dat daarbij niet kan verwezen worden naar het nog te doen beschrijvende onderzoek. De systematiek van het bodemsaneringsdecreet kent nu eenmaal immers twee types van bodemonderzoek : nl. het oriënterend bodemonderzoek en het beschrijvend bodemonderzoek. Het spreekt daarbij voor zich dat het beschrijvend bodemonderzoek dat deel uitmaakt van de eigenlijke bodemsanering, volgt op het oriënterend bodemonderzoek.

Daar het oriënterend bodemonderzoek bedoeld is om aan het licht te brengen of er al dan niet reden is om een bodemsaneringsproject op gang te brengen is het duidelijk dat het niet dezelfde mate van grondigheid en nauwgezetheid zal hebben als een beschrijvend bodemonderzoek, dat immers dient als grondslag voor de bodemsanering zelf en dus zowel kwantitatief als kwalitatief van diepgaandere aard moet zijn dan het oriënterend bodemonderzoek.

Daarmee wil niet gezegd zijn dat het oriënterend bodemonderzoek niet reeds voldoende gegevens aan het licht zou kunnen brengen waaruit redelijkerwijze kan worden geconcludeerd dat een terrein in aanmerking komt als saneringsplichtig.

Dit is precies wat hier is gebeurd.

OVAM heeft op grond van objectieve en in redelijkheid niet te betwisten maatstaven geconcludeerd dat

het terrein van de verzoekende partij een mate van bodemverontreiniging vertoonde die een sanering noodzakelijk maakte en de Vlaamse regering is daar dan ook redelijkerwijze op kunnen ingaan.

Het is eigen aan de aard van verontreinigde gronden dat zich daarbij bepaalde types voordoen waardoor het perfect mogelijk is om de werkwijze te volgen die OVAM heeft gevolgd, nl. voort te gaan op een objectief beoordelingskader.

Verontreiniging door zware metalen in de mate als door het oriënterend bodemonderzoek aan het licht gebracht, blijft een ernstige bedreiging vormen, ongeacht de plaats en de omstandigheden waaronder die zich voordoet.

Van bijzondere omstandigheden die in dit geval zouden verantwoorden dat een aanwijzing niet zou plaatsvinden, is niet gebleken en wordt ook door de verzoekende partij geen gewag gemaakt.

De talrijke verontreinigde sites die in het Vlaamse Gewest aanwezig zijn maken een werkwijze noodzakelijk waarbij een evenwicht wordt nagestreefd tussen het individuele van elke site enerzijds en de omvang van het onderzoek en de motivering daarvan door de overheid anderzijds.

Verzoekende partij beweert niet dat het oordeel van de verwerende partij inhoudelijk onterecht zou zijn.

Zij betwist enkel dat de aanwezige verontreiniging afkomstig zou zijn van de terreinen die haar eigendom zijn, maar dat is voor de aanwijzing van gronden in uitvoering van artikel 30 § 1 van het bodemsanerings-decreet vanzelfsprekend geen relevant gegeven.

In casu moet derhalve worden geconcludeerd dat de verwerende partij, voortgaande op het objectief beoordelingskader door OVAM opgesteld, en waaruit met meer dan voldoende zekerheid kan worden afgeleid dat het perceel toebehorende aan de verzoekende partij, inderdaad een ernstige bedreiging vormt in de zin van het bodemsaneringsdecreet, tot een redelijk oordeel is gekomen en dit ook voldoende gemotiveerd heeft in het licht van de feiten van het dossier.

Derhalve is de verwerende partij van oordeel dat zij aan haar motiveringsplicht wel heeft voldaan en dat ook het tweede onderdeel van het enige middel niet gegrond is";

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord verwijst naar de motieven van het schorsingsarrest en er op wijst dat praktische problemen, zoals het groot aantal verontreinigde sites, geen reden kunnen vormen om de wet niet correct toe te passen;

3.4.1. Overwegende dat het bestreden besluit van de Vlaamse regering "houdende aanwijzing overeenkomstig het artikel 30, § 2 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden" luidt als volgt :

"Gelet op het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering, gewijzigd bij decreet van 22 december 1995, inzonderheid op het artikel 30, § 2;

Gelet op het voorstel van 12 december 1996 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest houdende een lijst van historisch verontreinigde gronden conform het artikel 30 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering;

Gelet op het objectief beoordelingskader, opgesteld door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest en toegelicht in haar brief met referentie RS-S/EVD-VD-IB-96/2618 van 31 mei 1996, om met de beperkte gegevens uit het oriënterend bodemonderzoek een oordeel te kunnen vormen over het feit of er al dan niet ernstige aanwijzingen zijn van een ernstige bedreiging;

Gelet op de brief met referentie RS-S/0-JC-96/40721 van 12 december 1996 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest waarin wordt gesteld dat het voormelde objectief beoordelingskader door haar werd gehanteerd om op basis van de momenteel ter haar beschikking staande gegevens een lijst op te maken van kadastrale percelen waarvan zij van oordeel is dat er ernstige aanwijzingen zijn dat deze gronden aangetast zijn door een historische verontreiniging die een ernstige bedreiging vormt;

Overwegende dat het artikel 30, § 1 van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering bepaalt dat op gronden met historische bodemverontreiniging bodemsanering wordt uitgevoerd indien de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt; dat § 2 van hetzelfde artikel 30 stelt dat de Vlaamse regering op voorstel van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest deze historische verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden aanwijst; dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 31 van hetzelfde decreet de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest vervolgens de saneringsplichtigen zal aanmanen om de bodemsanering op eigen kosten uit te voeren;
(...)

BESLUIT :

Artikel 1. De gronden voorkomend op de lijst gevoegd in bijlage bij dit besluit en gekenmerkt door hun kadastrale ligging en het dossiernr., worden aangewezen als historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden.
(...)"

3.4.2. Overwegende dat het document van 31 mei 1996 van OVAM als opschrift heeft "Het verder in uitvoering brengen van het bodemsaneringsdecreet"; dat het een "objectief beoordelingskader" bevat, waarop de Vlaamse regering zich blijkt te hebben gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing; dat OVAM daarin onder meer schrijft :

"(...) het decreet stelt dat tot bodemsanering overgegaan wordt indien de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt. Gezien bodemsanering volgens de definitie start vanaf het beschrijvend bodemonderzoek, kan voorgaande praktisch vertaald worden als "indien uit een oriënterend onderzoek blijkt dat de vastgestelde bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt, wordt een beschrijvend onderzoek opgelegd". Hierbij stelt zich echter het probleem dat een oriënterend onderzoek slechts tot doel heeft uit te maken of er ernstige aanwijzingen zijn voor de aanwezigheid van bodemverontreiniging. Het beschrijvend onderzoek daarentegen wordt volgens het decreet uitgevoerd om de ernst van de verontreiniging vast te stellen. (...)

Uit deze omschrijving blijkt dus dat een dergelijke evaluatie van de ernst van de verontreiniging, en een effectieve, degelijke inschatting van de bedreiging die uitgaat van de verontreiniging pas kan gemaakt worden op basis van een beschrijvend onderzoek.

Toch zal na het oriënterend onderzoek een eerste inschatting gemaakt moeten worden van de bedreiging, om te beslissen of al dan niet moet overgegaan worden tot een beschrijvend onderzoek.

(...)

Om met de beperkte gegevens toch een oordeel te kunnen vellen over het feit of er al dan niet ernstige aanwijzingen zijn van een ernstige bedreiging, zal dan ook getoetst worden aan het normeringskader. Een aantal bekende omgevingsfactoren zullen een verhoging van de toegelaten concentraties impliceren.

Volgend objectief beoordelingskader wordt voorlopig vooropgesteld";

dat daarop een beslissingsschema wordt opgegeven waarin de evaluatiecriteria overeenstemmen met of afgeleid zijn

van de bodemsaneringsnormen voor nieuwe verontreiniging;
dat OVAM desbetreffend stelt :

"Hiervan wordt enkel afgeweken indien de opdrachtgever van het oriënterend onderzoek in dit onderzoek een aantal locatiespecifieke elementen heeft weergegeven die een meer nauwkeurige berekening van het werkelijke risico toelaten";

dat de brief van OVAM van 12 december 1996 waarnaar het bestreden besluit eveneens verwijst niet is neergelegd, doch dat uit de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat daarin wordt gesteld "dat het voormelde objectief beoordelingskader door haar werd gehanteerd om op basis van de momenteel ter haar beschikking staande gegevens een lijst op te maken van kadastrale percelen waarvan zij van oordeel is dat er ernstige aanwijzingen zijn dat deze gronden aangetast zijn door een historische verontreiniging die een ernstige bedreiging vormt"; dat die lijst de bijlage blijkt te vormen van de bestreden beslissing;

3.4.3. Overwegende dat naar luid van artikel 30, §§ 1 en 2, van het bodemsaneringsdecreet op gronden met historische bodemverontreiniging bodemsanering wordt uitgevoerd, indien de bodemverontreiniging een ernstige bedreiging vormt en de Vlaamse regering op voorstel van OVAM die historisch verontreinigde gronden aanwijst waar bodemsanering moet plaatsvinden; dat het niet voldoende is dat er op basis van oriënterende bodemonderzoeken en het hanteren van een "objectief beoordelingskader" op abstracte wijze wordt vastgesteld dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de verontreiniging een ernstige bedreiging vormt, maar dat pas na het voeren van een individueel concreet onderzoek met inachtneming van de in artikel 2, 3°, van het bodemsaneringsdecreet opgelegde criteria (cfr. sub 2.1.2.) kan worden vastgesteld dat de verontreiniging daadwerkelijk een ernstige bedreiging vormt; dat overigens ook OVAM in haar brief van 31 mei 1996 zelf stelt dat pas "op basis van een

beschrijvend onderzoek een degelijke evaluatie van de ernst van de verontreiniging en een effectieve, degelijke inschatting van de bedreiging die uitgaat van de verontreiniging" kan worden gemaakt; dat evenwel niet is aangetoond dat de Vlaamse regering op grond van een individueel concreet onderzoek met inachtneming van de in artikel 2, 3°, van het bodemsaneringsdecreet opgelegde criteria tot het besluit is gekomen dat de in het bestreden besluit opgenomen historisch verontreinigde gronden effectief een ernstige bedreiging vormen waar bodemsanering moet plaatsvinden; dat het betoog van de verwerende partij dat de verzoekende partij de inhoud van de bestreden beslissing niet weerlegt niet opgaat nu nergens in de bestreden beslissing en zelfs niet in het administratief dossier de concrete toepassing van het "objectief beoordelingskader" op het terrein van de verzoekende partij is terug te vinden en dus nergens uit blijkt waarom de gegevens van het oriënterend bodemonderzoek wel degelijk toelaten te besluiten dat de historische verontreiniging effectief een ernstige bedreiging vormt, terwijl het juist aan de verwerende partij is daartoe in de bestreden beslissing de nodige elementen te verstrekken; dat het tweede onderdeel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse regering van 4 maart 1997 houdende aanwijzing overeenkomstig het artikel 30, § 2, van het decreet van 22 februari 1995 betreffende de bodemsanering van de historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden in de mate dat dit besluit betrekking heeft op het perceel gelegen te Overpelt, volgens titel bekend ten kadaster ter plaatse "Dorper en Houtmolensche Heide", Afdeling 2, Sectie E, nr. 102, f 129".

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien juni 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.